

DÉU CRIDA

per M. TERESA BATALLÉ I POU,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Ja en el primer moment de l'entrada de Jesús al món, trobem allò que serà després, un seguit constant de testimonis: els àngels l'anuncien als pastors; un estel als reis; Joan Baptista als seus deixebles.

Jesús encarregarà finalment als apòstols que li siguin testimonis davant el món fins a la fi del temps, i nosaltres hem de continuar essent testimonis. Hem rebut la fe per la proclamació de la paraula i les obres dels germans.

Aquesta responsabilitat de testimoniatge reclama una convicció, un autèntic entusiasme de la troballa amb Jesús. És la manera que s'encomana a l'altre al gust d'aquesta vida.

Déu crida, i a l'home li toca identificar la veu de Déu i escoltar-la. Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat. Per això moltes vegades la confonem amb la rutina de cada dia. Però la paraula de Déu no és rutinària. De fet és llibertat. És una invitació a saber trobar el camí de la fidelitat. Ser fidel a la pròpia persona: vet aquí la qüestió, perquè no hi ha dues persones idèntiques. N'hi ha de semblants; idèntiques, no. I Déu ens crida a ser fidels a la pròpia persona. Per sobre de tot. I a voltes en contra de tot. Per això la resposta bona és: «Parleu que el vostre servent us escolta». Ara la fidelitat mira a Déu: «Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostre voluntat».

No s'arriba, però, a aquesta fidelitat si abans no s'ha avançat pel camí de la fidelitat a l'home. Fidelitat al mestre i al seu ensenyament, que no vol dir servilisme, sinó saber copsar l'esperit que l'anima i la resposta que hi dona. Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Fidelitat a l'amic acabat de fer: ells anaren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. És l'experiència personal de l'amic. Després vindrà l'entusiasme i el contagi. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó i li digué: «Hem trobat el Messies». La fidelitat no tanca. Es troba a la missió. Per això és respectuosa amb la personalitat de cadascú. Tothom ha de fer la pròpia experiència. I experimentar Jesús canvia una vida: tu et diràs Quefes, que vol dir pedra. La fe ens ha trasbalsat. La personalitat es consolida i s'enforteix. Tornem a ser al principi. Déu ens ha cridat i hem cregut en ell. És la vocació: l'home respon... o no.